

**ეკონომიკური რეფორმა:
ანალიზი, პრობლემები,
პერსპექტივები**

**ინოვაციური პოლიტიკის თეორიული ასპექტები
სახელმწიფო მმართველობაში**

DOI - 10.36962/ecs105/3/2022-23

გენადი იაშვილი

ტექნიკის მეცნიერებათა დოქტორი.

სტუ პროფესორი. საჯარო მმართველობის და ელექტრო-
ნული ბიზნესის დეპარტამენტის ხელმძღვანელი.

g.iashvili@gtu.ge

ზაზა წვერავა

საჯარო მმართველობის აკადემიური დოქტორი.

სტუ ასისტენტ-პროფესორი.

ztsverava@gmail.com

ლაშა წვერავა

სტუ დოქტორანტი.

Itsverava96@gmail.com

რეზიუმე

თანამედროვე სახელმწიფოს მართვასთან დაკავშირებული პრობლემების გადაჭრის სისტემური მიდგომის გზა უნდა გადიოდეს ამ პრობლემების წარმოქმნისა და მისი გაღრმავების საფუძვლების განსაზღვრითა და იდენტიფიცირებით. დღეისათვის ასეთი საფუძვლების განსაზღვრა აქტუალურს ხდის ინოვაციის ფაქტორს, რომელიც, ერთი მხრივ, ყოველთვის განიხილება პროგრესის კატალიზატორად და, მეორე მხრივ, გვევლინება მისმიერვე წარმოქმნილ სოციალურ-ეკონომიკურ წინამდებარეობებში.

სტატიაში განხილულია თანამედროვე სახელმწიფო მართ-

ვაში ინოვაციური პროცესების თეორიული ასპექტები, თანამედროვე სახელმწიფოს მართვის განვითარებისა და დახვეწის მიზნით ინოვაციური მეთოდების დანერგვის აქტუალურობასთან დაკავშირებული საკითხები. ნაშრომში ინოვაცია განიხილება არა მხოლოდ როგორც ფუნდამენტალური, გამოყენებითი კვლევების, ახლის გამოგონებებისა ან ექსპერიმენტალური ნაშრომების შედეგი ტექნიკურ სფეროში, არამედ დღეისათვის, ის ასევე განიხილება მმართველობითი საქმიანობის სფეროშიც, როგორც მისი ეფექტიანობის ამაღლების საშუალება. ინოვაცია სახელმწიფო მართვაში უნდა წარმოადგენდეს ახალი პრობლემების ეფექტიანი და ინოვაციური გადაწყვეტილებების ძიების ან ძველი პრობლემების ახლებურად გადაწყვეტის პროცესს. გაანალიზებულია ინოვაციურ პროცესთან და ინოვაციურ საქმიანობასთან დაკავშირებული სხვადასხვა მეცნიერების შეხედულებები და დასკვნები.

საკვანძო სიტყვები: ინოვაცია, ინოვაციური პოლიტიკა, პსევდოინოვაცია, სახელმწიფო მართვა.

ძირითადი ტექსტი

თანამედროვე სახელმწიფოს მართვასთან დაკავშირებული პრობლემების გადაჭრის სისტემური მიდგომის გზა, უნდა გადიოდეს ამ პრობლემების წარმოქმნისა და მისი გაღრმავების საფუძვლების განსაზღვრითა და იდენტიფიცირებით. დღეისათვის ასეთი საფუძვლების განსაზღვრა აქტუალურს ხდის ინოვაციის ფაქტორს, რომელიც ერთი მხრივ, ყოველთვის განიხილება პროგრესის კატალიზატორად და მეორე მხრივ გვევლინებაა მის მიერ წარმოქმნილ სოციალურ-ეკონომიკურ წინააღმდეგობებში. ამ წინააღმდეგობების დაძლევა შესაძლებელია ინოვაციის ანალიზით და ამ ანალიზის შედეგად მიღებული დასკვნების ეკონომიკური თეორიის ფარგლებში და ინოვაციკის პოლიტიკურ ასპექტში განხილვით.

ზოგადად ინოვაციკის ცნების წარმოშობა ეკონომიკას უკავშირდება, უფრო სწორედ მეწარმეობის განვითარებას, მაგრამ ამ თემისადმი განსაკუთრებული ინტერესი გამოიწვია მსო-

ფლიო დონის მეცნიერების რუსი ნიკოლაი კონდრატევისა და ავსტრიელი იოზეფ შუმპეტერის თეორიების გამოჩენამ. ნ.კონდრატევის მოძღვრება “ეკონომიკური კონიუნქტურის დიდი ციკლების თეორიის” (გრძელი ტალღების აწევა და დაწევა) [1] აღწერამ ბიძგი მისცა სხვადასხვა მეცნიერთა მხრიდან, ამ ტალღების წარმოშობის მიზეზთა კვლევასა და მაკრო ეკონომიკურ პროცესების მიმდინარეობაზე ინოვაციების გავლენის დადგენას. ნ.კონდრატევის იდეებზე დაყრდნობით ი.შუმპეტერმა მოახდინა ისეთი ცნებების პოპულარიზაცია, როგორიცაა “ეკონომიკური განვითარება” და “ინოვაცია”, ამ უკანასკნელს კი მისცა თავისი ახალი განმარტება, რაც ნიშნავს - “სიახლეს”, რომელსაც მეცნიერი ეკონომიკური პროგრესის ძირითად კატალიზატორად და დამაჩქარებელ ფაქტორად მიიჩნევს [2].

სამეცნიერო ლიტერატურაში ინოვაციის სხვადასხვა განმარტება არსებობს. მეცნიერები მის ინტერპრეტაციას როგორც წესი მათი ინტერესების სფეროდან გამომდინარე აკეთებენ. თუმცა ძირითადად ცნობილია საზოგადოებრივ პროცესების სხვადასხვა ასპექტებზე ინოვაციური ზემოქმედების შესახებ კვლევები, რომლებიც სხვადასხვა ეპოქაში ხდებოდა.

ისეთი მეცნიერი, როგორიცაა პიტერ ფერდინანდ დრუკერი აქცენტს აკეთებდა ორგანიზაციის საბოლოო შედეგზე, რის საფუძველზედაც მან ჩამოაყალიბა “მიზნების მიხედვით მართვის კონცეფცია”, მისთვის მნიშვნელოვანი იყო მომავლის ხედვა და ინოვაციური საქმიანობა. მეცნიერი ასევე თვლიდა, რომ ინოვაციურ თემატიკაზე კვლევების ჩატარებისას გარკვეულ სირთულეს წარმოადგენდა ტერმინი “ინოვაციის” ცალმხრივი ინტერპრეტაცია ინგლისურიდან პირდაპირი თარგმანის გამო, თუმცა დღეისათვის ტერმინი “ინოვაციის” ცნების გააზრებამ გაცილებით უფრო ფართო მნიშვნელობა შეიძინა სხვადასხვა მეცნიერებაში. [3]

ინოვაცია ინგლისურიდან (innovation) ითარგმნება “სიახლეების” მნიშვნელობით. შესაბამისად, ზოგიერთი მეცნიერი გვთავაზობს ინოვაციასთან დაკავშირებული ტერმინების სინონიმებად განხილვასა და გამოყენებას, მაგრამ ჩვენი შეხედულებით,

ეს მთლად ასე რ არის, რადგანაც “სიახლე” განიხილება როგორც ახალი წესრიგი და წეს-ჩვეულება, ან/და როგორც ახალი მეთოდი და ახალი მოვლენა, ხოლო “სიახლის შემოტანა” პირდაპირი მნიშვნელობით არის “ახალის დანერგვა” რაც ნიშნავს სიახლის გამოყენების პროცესს. ინოვაციაც სიახლის გამოყენების პროცესია და შესაბამისად, შემდგომში ტერმინები “ინოვაცია” და “სიახლის დანერგვა” იდენტურად იქნება გამოყენებული.

ცნება “ინოვაცია” ეკონომიკაში ნიშნავს საწარმოო პროცესში მეცნიერულ-ტექნოლოგიური მიღწევების დანერგვის პროცესს, ახალი პროდუქტების წარმოებასა და ახალი ტექნოლოგიების გამოყენებას [4]. მეცნიერების სხვა მიმართულებებში ტერმინი “ინოვაცია”-ის, “ინოვაცია”-ის და “ახლის დანერგვა”-ის სხვა განმარტებები არ გვხვდება.

ინოვაციების საწყისი კავშირი ეკონომიკურ სფეროსთან დღესაც შენარჩუნებულია, რაც მნიშვნელოვნად აისახება მის კონცეპტუალურ ინსტრუმენტებზე. ამ მხრივ არსებობს “ინოვაციის” აღქმისა და გაგების რამდენიმე განმარტება. ბ.ტვისი ინოვაციას განმარტავს როგორც პროცესს, რომლის დროსაც გამოგონება ან იდეა ეკონომიკურ შინაარსს იძენს [5].

ცნობილი მწერელი მეცნიერი ბორის სანტო თავის წიგნში “ინოვაცია, როგორც ეკონომიკური განვითარების საშუალება” ამბობს, რომ ინოვაცია ისეთი საზოგადოებრივ-ტექნიკური და ეკონომიკური პროცესია, რომელიც იდეების გამოგონებების უკეთესი თვისებების მქონე პროდუქტებსა და ტექნოლოგიებს ქმნის [6].

იოზეფ შუმპერტერი ინოვაციას განმარტავს, როგორც წარმოების ფაქტორების სამეცნიერო-ორგანიზაციულ კომბინაციას, რომელიც სამეწარმეო სულისკვეთებით არის მოტივირებული [7].

დღეისათვის ტექნოლოგიური ინოვაციებთან მიმართებაში გამოიყენება სტატისტიკის მეცნიერებაში, ტექნიკაში და ინოვაციებში არსებული საერთაშორისო სტანდარტებით დადგენილი რეკომენდაციები. ეკონომიკური თანამშრომლობისა და განვითარების ორგანიზაციაში (Organization for Economic Co-

operation and Development — (OECD) შეიქმნა ჯგუფი, რომელმაც 1963 წელს იტალიის ქალაქ ფრასკატში შეიმუშავა სახელმძღვანელო “ფრასკატის გზამკვლევი”, რომლის გამოცემამ ხელი შეუწყო მეცნიერების, თანამედროვე ტექნოლოგიების და ინოვაციების შესახებ არსებული კონცეფციის ტერმინების განმარტებების სტანდარტიზაციასა და ინოვაციის სტატისტიკის მეთოდოლოგიის ჩამოყალიბებას. ტექნოლოგიებისა და ინოვაციების შესახებ მეთოდოლოგია ასევე ეფუძნება 1992 წელს ქ. ოსლოში მიღებულ რეკომენდაციებს, რომლებსაც ასევე უწოდებენ “ოსლოს გზამკვლევს” [8]. მეცნიერების, ტექნოლოგიებისა და ინოვაციების სტატისტიკაში არსებულ ამ საერთაშორისო სტანდარტების თანახმად (ეს არის მეცნიერებისა და ინოვაციების სტატისტიკის სფეროში მოქმედი სხვადასხვა საერთაშორისო ორგანიზაციების რეკომენდაციები, რომელიც უზრუნველყოფს საბაზრო ეკონომიკის პირობებში მათ სისტემურ აღწერას) ინოვაცია წარმოდგენილია, როგორც ინოვაციური საქმიანობის საბოლოო შედეგი და განსახიერებულია გაუმჯობესებული პროდუქტის თუ ტექნოლოგიური პროცესის სახით და რომელიც, გამოიყენება პრაქტიკულ საქმიანობაში

ზოგადად, “ინოვაციის” ცნების აღქმისათვის აქამდე არსებული მიდგომები, პირობითათ შეიძლება დავყოთ ორ ჯგუფად. პირველ ჯგუფს მიეკუთვნებიან იოზეფ შუმპერტერის თეორიის მომხრეები, რომლებიც თვლიან, რომ ინოვაცია არის პროცესი, რომლის მიზანსაც ახალი მოწყობილობებისა და ტექნოლოგიების დანერგვა წარმოადგენს. მეორე ჯგუფს მიეკუთვნებიან მ.პორტერის “კონკურენციის თეორიის” მომხრეები, რომლებიც ინოვაციად მოიაზრებენ ცვლილებებს უკვე გამოყენებულ ტექნიკასა და ტექნოლოგიებში, ასევე მმართველობით მეთოდებში [9].

ინოვაციები არა მხოლოდ ტექნიკურ სფეროში გვხვდება. ის ასევე შეიძლება შეგვხვდეს აღმოჩენების, გამოგონებების, სავაჭრო ნიშნების, ტექნოლოგიების, მმართველობითი ან საწარმოო პროცესის, ორგანიზაციული, საწარმოო, მმართველობითი ან სხვა ინოვაციური გადანყვეტილებების, კონცეფცი-

ების, სამეცნიერო მიდგომების ან პრინციპების, დოკუმენტების (სტანდარტები, რეკომენდაციები, მეთოდური სახელმძღვანელოები, ინსტრუქციები და ა.შ.) კვლევების შედეგების სახითაც.

ფინანსური და მატერიალური რესურსების ჩადება სიახლეების დანერგვის ინვესტირებაში წარმოადგენს ინოვაციის მხოლოდ საწყის ეტაპს. პრაქტიკული შედეგის მისაღებად აუცილებელია მისი დანერგვა, ანუ ინოვაციური საქმიანობის დასრულება და დადებითი ეფექტის მიღება. ინოვაცია მაშინ ჩაითვლება დასრულებულად თუ ინოვაციის დანერგვით მიღწეული იქნა მიზანი - რაც გამოიხატება მართვის ობიექტის შეცვლაში და პოლიტიკურ, ეკონომიკური, სოციალური, მეცნიერულ-ტექნიკური და სხვა მიმართულებით დადებითი ეფექტის მიღებაში.

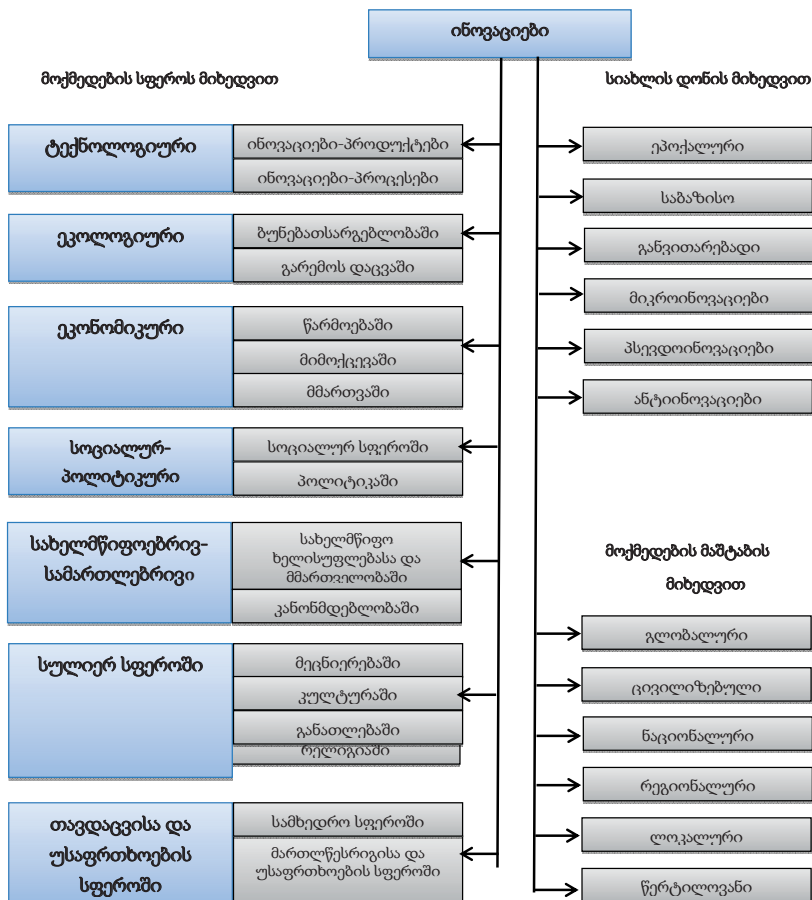
თანამედროვე მსოფლიოში ინოვაცია არ უნდა შემოიფარგლოს მხოლოდ ეკონომიკური საქმიანობის სფეროთი, უპირველესყოფლისა იმიტომ, რომ ადამიანებსა და სოციალურ ჯგუფებს შორის ურთიერთობა მხოლოდ ეკონომიკური საქმიანობით არ შემოიფარგლება. ეს ურთიერთობა ასევე მოიცავს ადამიანის ცხოვრების ისეთ უმნიშვნელოვანეს სფეროებს, როგორიცაა პოლიტიკა, ხელოვნება, მორალურ-ეთიკური ნორმები, ეკოლოგია, განათლება, ჯანდაცვა და ა.შ. ეს კი არც მენარმობაა და არც ბიზნესია, ამ ურთიერთობებს თან სდევს შემოქმედებითი გზით შექმნილი ინოვაცია და სიახლე.

მთელი რიგი მეცნიერების მიერ აღწერილია ინოვაციების ფართო კლასიფიკაცია. მათ ინოვაციები განსაზღვრეს როგორც ადამიანის გონების მიერ შექმნილი მიღწევების გამოყენება, საზოგადოებრივი ურთიერთობების სხვადასხვა სფეროებში ეფექტიანობის ამაღლებისათვის. მიიჩნევა, რომ ინოვაციები შეიძლება იყოს ეკონომიკური, ეკოლოგიური, მმართველობით, სამხედრო, პოლიტიკური, სოციალური, კულტურული, სახელმწიფოებრივ-სამართლებრივი და სხვა.

აღნიშნული კლასიფიკაციიდან გამომდინარე შეგვიძლია დავასკვნათ, რომ ინოვაციების გამოყენების არეალად შეიძლება მივიჩნიოთ ადამიანისა და საზოგადოების ცხოვრების მთლიანი სოციალური სივრცე. ევოლუციის თანამედროვე ეტაპი, რო-

გორც საზოგადოებრივი განვითარების უმაღლესი წერტილი, სოციალურ-პოლიტიკურ ცხოვრებაში სწრაფი ცვლილებებით ხასიათდება. ამიტომ დღეს ინოვაცია სოცილოლოგიების, სახელმწიფო მოხელეების, იურისტების, ეკონომისტების, მენეჯერებისა და პოლიტოლოგების ინტერესის აუცილებელ ობიექტად იქცა. (იხ. სქემატური ნახაზი)

ინოვაციების კლასიფიკაცია

ინოვაციების არსის კვლევის სფეროში არაერთი ქართველი თუ უცხოელი მეცნიერი ინოვაციას განიხილავს, როგორც სოციალისტების დამახასიათებელ იმანენტურ (immanentis) ფენომენს, რომლის საზოგადოებრივ კულტურაში წარმოქმნა და ფუნქციონირება იწვევს არა მხოლოდ ტექნიკური ხასიათის ცვლილებებს, არამედ სოციალურსაც და სისტემურსაც, რაც მიუთითებს **ინოვაციური პროცესების უნივერსალურობაზე**.

ინოვაციის ცნებაზე საუბრისას აუცილებელი აღინიშნოს ისეთი გავრცელებული ფენომენი, როგორიცაა **ფსევდოინოვაციები** [10], რომელიც მიზნად ისახავს მოძველებული ტექნოლოგიების, საზოგადოებრივი და სოციალური სისტემებისა და ინსტიტუტების ნაწილობრივ გაუმჯობესებას და მათი სიცოცხლისუნარიანობის გახანგრძლივებას. ასეთი სახის ინოვაციებმა შეიძლება შესძინოს ახალი სიცოცხლე მოძველებულ ტექნოლოგიებს, გადაიყვანოს ისინი განვითარების ახალ ეტაპზე, თუმცა ეს მოხდება მხოლოდ მოკლე დროით და მას არ ექნება მომავლში განვითარების პერსპექტივები. ფაქტიურად ფსევდოინოვაციების შემოღება თავის თავში მოიცავს რაიმე ახლის შემოღების იმიტაციას, რომელიც უკავშირდება ინდივიდების, ხელისუფლების ან მისი გარკვეული ჯგუფების სურვილს, ინოვაციების როგორც სიახლის შემოღებასთან დაკავშირებულ რისკების შიშით, უარი არ თქვან ჩვევებზე და შეინარჩუნონ არსებული მდგომარეობა, რაც თავისთავად აფერხებს საზოგადოებრივ პროგრესს. ფსევდოინოვაციები, როგორც წესი წარმოადგენს სისტემის სასიცოცხლო ციკლის ბოლო ფაზაში იჩენს თავს, როდესაც მან დიდწილად ამოწურა თავისი რესურსები და პოტენციალი, მაგრამ ყოველმხრივ ცდილობს მოჩვენებითი განახლების პოზიციონერობით, შეინარჩუნოს ადგილი ცვალებად გარემოში და შეენიანამდღეგოს მასზე უფრო პროგრესული სისტემის მოსვლას.[10]

ინოვაციების შემოღება და დანერგვა აუცილებელია ასევე სახელმწიფო მართვის სისტემის გაუმჯობესებისათვის, რაც საბოლოო ჯამში ხელს შეუწყობს და გამოიწვევს ქვეყნის სოციალურ-ეკონომიკური სისტემების განვითარებას. ამ თემას

ეძღვნებოდა 2006 წლის 6 მარტს ქ.ნიუორკში გამართული გაეროს მეხუთე სესიის დღის წესრიგის მე-4 პუნქტი [11] და ასევე, 2021 წლის 22 ივლისს ქ.ნიუორკში გამართული გაეროს გენერალური სოციალურ-ეკონომიკური საბჭოს №E/2021/09 რეზოლუცია და ანგარიში[12]

გაეროს ექსპერტთა აზრით, ინოვაცია სახელმწიფო მართვის სფეროში წარმოადგენს, სახელმწიფო ორგანოების მიერ სახელმწიფო პოლიტიკის რეალიზაციის პროცესში წარმოქმნილ პრობლემათა გადაწყვეტისათვის, საქმიანობის ახალი მიმართულებებისა და ახალი სტანდარტული სამუშაო პროცედურების შემუშავებისათვის განხორციელებულ ღონისძიებებს.

ექსპერტების მიერ ასევე აღნიშნულია, რომ “ინოვაცია შეიძლება განვიხილოთ როგორც საპირწონე სახელმწიფო სექტორში არსებული რუტინული და ტრადიციული საქმიანობისა. ასევე, გამახვილებულია ყურადღება იმაზე, რომ, იმისათვის, რომ ინოვაციურ საქმიანობაში მიღწეული იქნეს თვალსაჩინო შედეგები, აუცილებელია უზრუნველყოფილი იქნეს აზრისა და რწმენის თავისუფლება, ასევე საზოგადოებისა და სახელმწიფო-ადმინისტრაციული სრუქტურების ღიაობა, ყოველივე ეს კი ხელს უწყობს საჯარო მეხეღეებს შორის დიალოგის წარმართვის პროცესს.[11]

ამგვარად, ინოვაცია სახელმწიფო მმართველობაში “ახალი პრობლემების” ან/და “ძველი პრობლემების ახლებურად გადაწყვეტის” ეფექტური და ნოვატორული გადაწყვეტილებების ძიების პროცესია. სხვადასხვა ექსპერტები ამტკიცებენ, რომ სახელმწიფო მმართველობაში ინოვაციების დანერგვა არ იძლევა “ფიქსირებულ” (სტატიკურ) და საბოლოო შედეგებს, ეს დინამიური და ღია პროცესია, რომელიც გადაწყვეტილებების მიმღებთა მხრიდან შემოქმედებით მიდგომას მოითხოვს.

“ინოვაციები სახელმწიფო სექტორში ორ მნიშვნელოვან ფაქტორზეა დამოკიდებული: პირველი, სურვილი განახორციელო ცვლილებები და წახვიდე რისკზე და მეორე, ხელმძღვანელობის უნარი, ჩაუდგეს ცვლილებების პროცესს სათავეში და აიღოს თავის თავზე რისკები, ასევე, ქონდეს ასეთი ცვლილებე-

ბისათვის საჭირო რესურსებზე წვდომა”[12].

სახელმწიფო მმართველობაში გაეროს ექსპერტები გვთავაზობენ ინოვაციების შემდეგ ტიპებს:

- **ინსტიტუციური ინოვაცია**, როდესაც ძირითადი ყურადღება ექცევა არსებული ინსტიტუტების განახლებას ან/და ახალი ინსტიტუტების შექმნას;

- **ორგანიზაციული ინოვაცია**, რომელიც მოიცავს სამუშაოს წარმართვის ახალი პროცედურებისა და მართვის ახალი მეთოდების დანერგვას;

- **ინოვაცია პროცესის სრულყოფისათვის**, რომელიც ორიენტირებულია სახელმწიფო სერვისების ხარისხის გაუმჯობესებაზე

- **კონცეპტუალური ინოვაცია**, რომელიც მიზნად ისახავს მართვის ახალი ფორმების დანერგვას (მაგალითად: ინტერაქტიული პოლიტიკის შემუშავება, მმართველობით პროცესებში მოსახლეობის ჩართულობა, ჰორიზონტალურ/ქსელური მმართველობა)

ამგვარად, **ინოვაციური სახელმწიფო მმართველობა** არის **სოციალურ მართვის საქმიანობა**, რომლის მთავარი სუბიექტი **სახელმწიფოა**. მისი საქმიანობა მიმართულია ინოვაციური საქმიანობის ინიცირების, მხარდაჭერისა და ინოვაციური პროცესების რეგულირებისაკენ, რაც საბოლოო ჯამში წარმოადგენს ქვეყნის სოციალური, პოლიტიკური, ეკონომიკური და კულტურული განვითარების საფუძველს

სახელმწიფო მართვის ამოცანაა, ინოვაციისაკენ არათანასწორად ტრანსფორმირებადი სოციალური გარემოს პირობებში უზრუნველყოს დინამიური სტაბილურობის შენარჩუნება. მოცემული ამოცანის ეფექტიანად შესრულების პირობას, წარმოადგენს ინოვაციური ადაპტირება და სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ მიღებული გადაწყვეტილებების ინოვაციურობა.

საქართველოში მიღებულ ინოვაციური საქმიანობის სამართლებრივ რეგულირებას თითქოსდა ფრაგმენტული ხასიათი აქვს და აუცილებელია ცნების “ინოვაცია”-ის სამართლებრივი გამყარება. საქართველოს პარლამენტის მიერ 2016 წელს მი-

ლებულ იქნა “ინოვაციების შესახებ” საქართველოს კანონი, რომლითაც სამართლებრივ დონეზე მოხდა ისეთი ცნებების განმარტება, როგორიცაა “ინოვაცია”, “ინოვაციური პროექტი”, “ინოვაციური საქმიანობის ინფრასტრუქტურა”, “ინოვაციური საქმიანობა” და სხვა. კანონის მიხედვით “ინოვაცია” არის ეკონომიკური, სამეცნიერო ან სოციალური ღირებულების მქონე, გამოყენებადი, ახალი ან მნიშვნელოვნად გაუმჯობესებული პროდუქტი, პროცესი ან მომსახურება, რომელიც შესაძლებელია იყოს სხვადასხვა სახის [13].

ინოვაციური პროექტი – ეს არის პროექტი, რომლის მიზანია ინოვაციური საქმიანობის განხორციელება.

ინოვაციური საქმიანობის ინფრასტრუქტურა – გარემო, რომელიც მიმართულია, საგანმანათლებლო, სამრეწველო, სამეცნიერო და კერძო სექტორების დაკავშირებისა და თანამშრომლობისაკენ და ინოვაციური საქმიანობის განხორციელების ხელშეწყობისაკენ.

ინოვაციური საქმიანობა – საქმიანობა, რომელიც ხორციელდება ეკონომიკური ან სოციალური ღირებულების მქონე, გამოყენებადი, ახალი ან მნიშვნელოვნად გაუმჯობესებული პროდუქტის, პროცესის ან მომსახურების შესაქმნელად

დასკვნა

ამგვარად, შეგვიძლია დავასკვნათ, რომ სახელმწიფოს, რომელიც ნერგავს ინოვაციურ იდეებს ადმინისტრაციულ-მმართველობითი საქმიანობის პროცესებსა და სისტემებში, შეუძლია ეფექტიანად უზაუსხოს სხვადასხვა გამოწვევებს ეროვნულ, რეგიონულ და საერთაშორისო დონეზე. **ინოვაციის დანერგვა თანამედროვე სახელმწიფოს მართვის პოლიტიკაში არ არის თვითმიზანი, არამედ ის, ქვეყნის მოქალაქეთა ცხოვრების დონის ამაღლებისა და განვითარების მიზნით, სახელმწიფო სისტემის გაუმჯობესების საშუალებაა.** საკმარისი არაა უკვე აპრობირებული და გამოცდილი ინოვაციური მოდელების გადმოტანა, საჭიროა სიცოცხლისუნარიანი და მუშა მექანიზმების შემუშავება და დანერგვა.

ინოვაციები აძლიერებს მმართველობით საქმიანობას, აძლევს რა საშუალებას გააკეთოს ოპტიმალური არჩევანი უწყვეტობასა და სტაბილურობას შორის, განვითარების ახალი დონის მიღწევის აუცილებლობას შორის, სიახლეების დანერგვისა და ცვლილებებთან დაკავშირებულ რისკებს შორის

გამოყენებული ლიტერატურა:

1. ე. მექვაბიშვილი, "თანამედროვე ეკონომიკური თეორიები (ლექციების კურსი)", თბ., 2016 წ. გვ.116-122
2. ლ.ქოქიაური, "ინოვაციები" თბ., საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტი, 2015, გვ. 2-7 ISBN 978-9941-9425-6-3
3. პ. დრუკერი, "ინოვაცია და მენარმეობა" მოს., 2007 წ.
4. ლ. ქოქიაური, ბ. გეჩბაია, "სახელმწიფო ინოვაციური პოლიტიკის პრიორიტეტული მიმართულებები საქართველოში", სტატია, თბ., ჟურნალი "ინოვაციური ეკონომიკა"
5. ბრაიან ტვისი "ტექნოლოგიური ინოვაციების მართვა" 352გვ. ISBN: 9780273037958
6. ბ. სანტო, "ინოვაცია, როგორც ეკონომიკური განვითარების საშუალება" თარგმნა ბ.საზანოვი, მოს. გამომცემლობა "პროგრესი" 1990
7. ი. შუმპეტერი, "ეკონომიკური განვითარების თეორია" მოს. ეონომიკა, 1982
8. ეგთო/ევროსტატი/ევროკავშირი "ოსლოს სახელმძღვანელო 2018: ინოვაციების მონაცემების მოპოვების გაიდლაინები, ანგარიშებისა და გამოყენებისათვის", პარიზი, ლუქსემბურგი, გამოცემა "სამეცნიერო და ტექნოლოგიური გამოცემა აქტივობების გაზომვა" 2019.
9. მ. პორტერი, "კონკურენტული სტრატეგია: დარგებისა და კონკურენტების ანალიზის მეთოდოლოგია", მოს., 2006
10. ა. აგარკოვი, ე.კუზნეცოვა, "ინოვაციური მენეჯმენტი და სახელმწიფო ინოვაციურ პოლიტიკა", გამომცემლობა "საბუნებისმეტყველო მეცნიერებათა აკადემია" 2011.
11. გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის სოციალურ-ეკონომიკური საბჭო, მე-5 სესია, მე-4 პუნქტი, კომიტეტის ექსპე-

რთა ანგარიში სახელმწიფომ მართველობის საკითხებში, 27-31 მარტი 2006 წ. <https://unpan1.un.org/intradoc/groups/public/documents/un/unpan023031.pdf> (მოძიებულია 17.02.2022).

12. გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის სოციალურ-ეკონომიკური საბჭო №E2021/99 რეზოლუცია, გაეროს გენერალური ანსამბლეა. ნიუ-ორკი, 2021 <https://undocs.org/pdf?symbol=ru/E/2021/99> (მოძიებულია 18.02.2022)

13. “ინოვაციების შესახებ” საქართველოს კანონი, საქართველოს პარლამენტი, ქუთაისი, №5501-III, 2016 წ. <https://matsne.gov.ge/ka/document/view/3322328?publication=0> (მოძიებულია 19.02.2022)

REFERENCES:

1. E. Mekvabishvili., “Modern Economic Theories (Lecture Course)”, Tbilisi, 2016. Sheet.116-122

2. L. Qoqiauri, N. Qoqiauri, “Innovation” , Tbilisi, 2015, Technical University of Georgia, Sheet 2-7, ISBN 978-9941-9425-6-3

3. P.F. Druker [Business and Innovation]. M., 2007

4. L. Kokiauri, B. Gechbaia, “Priorities of State Innovation Policy in Georgia”, Article, Tbilisi, Journal “Innovation Economy”

5. Brian Twiss “Managing Technological Innovation” sheet 352, ISBN: 9780273037958

6. Santo B. “Innovation as a Means of Economic Development”. Transl. B. Sazonov. Moscow, 1990.”

7. I. Shumpeter “Theory of Economic Development”. M., Economics, 1982.

8. OECD/Eurostat, Oslo Manual 2018: Guidelines for Collecting, Reporting and Using Data on Innovation, 4th Edition, The Measurement of Scientific, Technological and Innovation Activities, OECD Publishing, Paris/Eurostat, Luxembourg. 2019

9. M. Porter, “Competitive strategy: Methodology of Analyzing Industries and Competitors”, M., 2006

10. Agarkov S. A., Kuznetsova E.” Innovation Management And State Innovation Policy”; Publisher “Academy natural sciences”2011

11. The Organization of the United Nations. Economic and Social Council. Session 5, paragraph 4, Report of the Committee of Experts on State Governance New York, 27–31 March, 2006. <https://unpan1.un.org/intradoc/groups/public/documents/un/unpan023031.pdf> (accessed 17.02.2022).

12. Economic and Social Council of the United Nations, E2021/99 resolution. General Assembly, New York, 2021, <https://undocs.org/pdf?symbol=ru/E/2021/99> . (accessed 18.02.2022).

13. Law of Georgia “on Innovations” Law of Georgia, Parliament of Georgia, Kutaisi, # 5501-III, 2016. <https://matsne.gov.ge/ka/document/view/3322328?publication=0> (accessed 19.02.2022).

THEORETICAL ASPECTS OF INNOVATION POLICY IN PUBLIC ADMINISTRATION

Iashvili Genadi

Doctor of Technical Sciences. Professor of GTU,
Faculty of Business Technologies.
Head of the Department Public Administration and E_Business.
g.iashvili@gtu.ge;

Tsverava Zaza

Academic Doctor of Public Administration.
Assistant Professor of GTU,
ztsverava@gmail.com.

Tsverava Lasha

Doctoral Candidate of GTU,
ltsverava96@gmail.com

RESUME

The way of a systematic approach to solving the problems related to the management of the modern state, must go through defining and identifying the bases for the emergence of these problems. To-

day, the definition of such basics makes the innovation factor relevant, which, on the one hand, is always considered as a catalyst for progress and, on the other hand, is reflected in its socio-economic contradictions.

The article discusses the theoretical aspects of innovative processes in modern public administration, issues related to the urgency of introducing innovative methods for the development and refinement of modern public administration. The paper considers innovation not only as a result of fundamental, applied research, new inventions or experimental papers in the technical field, but it is also considered in the field of management as a mean of increasing its effectiveness. In article, the views and conclusions of various scientists related to the innovation process and innovation activities are analyzed.

Keywords: Innovation, Innovation Policy, Pseudo-Innovation, Public Administration.